

Dagen førend de bleve Ministre, og de erklærede da meget bestemt, at de ikke vilde modtage nogen Portfeuille; men Dagen derpaa tog de den dog. Forholdene stille sig heelt anderledes, naar Portfeuilleen tilbydes, end naar man isorveien skal træde offentlig frem og erklære, at man vil modtage den; det ligger ikke i den danske Natur at gjøre det; det kunde maaskee være godt, om det var anderledes; men det skeer neppe. Det er nu imidlertid Noget, hvorpaa man kan lægge meer eller mindre Vægt; men een Ting er klar, at vi maae indtage een af to Stillinger, enten som en parlamentarisk Forsamling eller som en blot lovgivende Forsamling, der mod Ministres Misbrug ikke har anden Garantie, end at kunne sætte dem under Tiltale (Hør!). Men Forsamlingen kan, som det allerede tidligere er udtalt, paa Grund af sin nærværende Stilling til Slesvig og Holsteen, ikke indtage nogen virkelig parlamentarisk Stilling. Forsamlingen har ogsaa gjentagende Gange opgivet det; og den vilde ikke være istand til, om den nu ønskede det, at tilbagetage den Ret dertil, som den vistnok har; den vil ikke være istand til at føre det igjennem. Den ærede Udenrigsminister opfordrede ogsaa Forsamlingen, navnlig Landstinget, isfor under Discussionen af Adressen, paa det Indstændigste til, at den ikke skulde stille sig parlamentarisk, men blot lovgivende; Forsamlingen fulgte ogsaa Opfordringen, og lod være. Men, mine Herrer! altsaa maa man ogsaa bestemt tillegne sig denne Fremgangsmaade.

Formanden: Jeg vil dog henstille til den ærede Taler, om det ikke vil være rigtigere ikke at fordybe sig saa meget i Betragtninger over Ministerforandringer og Ministerkriser, men derimod holde sig nærmere til Sagen.

Schack: Jeg troer, at det vedkommer Sagen i høi Grad, ja i høieste Grad, om den fører til den Consequens, at Ministeriet gaaer af eller ikke; ligesom det ogsaa i Spørgsmaal af denne Natur i høi Grad vedkommer Sagen, om Forsamlingen er virkelig parlamentarisk eller ikke; og det er Noget, som formeentlig kun kan komme for enten ved første eller tredje Behandling. Hvis den

ærede Formand altsaa ikke berøver mig Ordet, vil jeg ansee mig berettiget til at fortsætte mit Foredrag; det skal forøvrigt endnu kun være nogle faa Minutter. Altsaa det er en ugrundet Paastand, at Forsamlingen skulde tage Hensyn til mulige Ministerkriser og derfor lade være at træde bestemt frem og stemme blot efter sin Overbeviisning; opgive vi, som skeepet er, og som vi ere nødte til, vor parlamentariske Ret til at sjerne Ministeriet, men vi dog vilde tage parlamentarisk Hensyn til Ministeriet i Udøvelsen af vor lovgivende Magt, saa give vi al Magt af vor Haand. Paa den ene Side opgive vi vor Evne til at sjerne Ministeriet, og paa den anden Side skulle vi dog, for at beholde Ministeriet, give efter, hver Gang det forelægger os det Alternativ, enten at vedtage en Lov eller at see det gaae af. Paa den Maade overgive vi Ministeriet hele vor Myndighed; baade vor parlamentariske og vor lovgivende Magt bliver annulleret, og Forsamlingen bliver et reent Nul (Hør!). Der bliver ikke Noget tilbage. Det er den simple logiske Consequens; og jeg slutter med at oplæse de antydede Ordtrækker af den ærede Premierminister i Landstinget, hvilke jeg altsaa antager, at man maa være berettiget til at oplæse; det er blot saa vinter. Han udtaler til Landstinget: „Man har sagt: „vi behøve blot at lade være at reise os, derved have vi knuust alt det Urigtige, som man kunde falde paa at tilraade Kongen“. Det er vistnok en rigtig Tanke; Rigsdagen har denne Magt; denne Passivitet, denne Undblivelse af at reise sig er tilstrækkelig, naar Regeringen har taget Initiativet og forelagt et saadant Forslag, som man ikke bør reise sig for“. Altsaa den ærede Minister har selv henviist Forsamlingen til at holde sig til sin reent lovgivende Magt; denne Opfordring fulgte Forsamlingen; det er da ogsaa det, den bør gjøre i denne Sag. Den maa, uden at tage nogetsomhelst af de Hensyn, jeg har søgt efter Evne at opløse, stemme over nærværende Sag, saaledes som den i sig selv anseer det for rigtig. Det er af høieste Vigtighed, at man klart stiller sig paa det reent lovgivende Standpunkt, og sætter Alt til Side, uden hvad der ligger i Forslaget selv og de Acter, som foreligge.